

[J. S. Foget.]

havde fortsat sine Angreb og forstærket dem. Det staar ordret anført i Byretsdommen saaledes:

„Paa Grund af sin nære Tilknytning til D. L. K. i Forbindelse med hans Opfattelse af, at denne Sammenslutning er blevet forurettet, har Tiltalte dog sikkert ment sig berettiget til af Hensyn til de Interesser, han repræsenterede i Folketinget, at fortsætte med sine Angreb paa Udvalget, hvorved han opnaaede, at der kom den Undersøgelse i Gang, som han ønskede.“

Vi saa altsaa, at den højtærede Minister længst muligt holdt en Undersøgelse ude, og da den endelig blev iværksat, søgte Ministeren stadig at forhindre et Resultat af den. Man søgte at fremskaffe visse Papirer fra Ministeriet, men det viste sig, at de var borte; man anmodede om Oplysninger om, hvortil en Sum paa ca. 100 000 Kr. var anvendt; Ministeriet nægtede at oplyse dette; og da Politivadokaten endelig var naaet til at kunne resumere adskillige Resultater af Undersøgelsen, benægtede Ministeren deres Rigtighed og greb ind i Sagen til Fordel for Storekøberne og sig selv.

Den 9. Juli 1935 indsendte Politivadokat Eivind Larsen en Skrivelse til Landbrugsministeriet, hvori han fremførte forskellige Resultater af den hidtidige Undersøgelse. Om disse Resultater skrev Politivadokaten senere i Skrivelse af 23. August 1935:

„En Del af disse Oplysninger var af en saadan Beskaffenhed, at de, om jeg saa maa sige, havde større Vægt end alene som Bevismiddel under Injuriesagen og derfor under Hensyn til Bestemmelsen i Retsplejelovens § 801 maatte gøres til Genstand for en Efterforskning ud over, hvad den blotte Tilvebringelse af Bevisstof til Injuriesagen krævede.“

Ved Skrivelse af 31. Juli svarer Landbrugsministeren Politivadokaten. Punkt for Punkt tages Politivadokatens konkrete Forhold op til Behandling, der anføres en Bunke Undskyldninger og Bortforklaringer, ja, paa et Punkt fremføres endog en positiv Urigtighed — om dette er paa Grund af Ministerens Ukendskab til Sagen, eller det er bevidst, skal jeg lade staa —, nemlig Side 4 i Skrivelsen:

„De paagældende Eksportør-Grupper har saaledes i Vederlag for deres Arbejde kun faaet det dem tiltænkte Beløb af 3 Kr. pr. Dyr, hvilket maa anses for at være et meget rimeligt Vederlag.“

Dommerens Mening herom faar følgende Udtryk i Dommen:

„Opkøberens Fortjeneste ud over de 3 Kr. samt 2 Kr. i Generalomkostninger har som opgjort ikke engang været 1 Kr. 50 Øre pr. Kreatur.“

Ministeren paastaar altsaa, at Fortjenssten kun var 3 Kr. pr. Kreatur, men Dommeren fastslaar, at den er tæt ved 6 Kr. 50 Øre.

Hertil kommer, at der af Eksportørerne, efter at det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen havde rejst Sagen, blev tilbagebetalt et Beløb af, saa vidt jeg husker, 67 000 Kr. Over for Højesteretssagfører Heilesens Argumentation og Dokumentation ved Domsforhandlingen i Sagen anerkender Dommeren, at Retten ikke ganske kan afvise Muligheden af, at der ikke vilde være sket nogen Tilbagebetaling, hvis det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen ikke havde rejst sin Kritik. Endvidere staaer der i Ministerens Skrivelse:

„Paa Baggrund af foranførte er man ude af Stand til at forstaa, at Udvalgets Redegørelse til Landbrugsministeren giver et aldeles fejlagtigt Billede af Forholdet.“ Men selv efter denne ministerielle Udgyldelse ser vi, at den ene Dommer efter den anden ikke nøjes med at kalde Redegørelsen fejlagtig, men endog kalder den misvisende og urigtig, altsaa et Produkt, som indeholder positive Urigtigheder, og som kun gaar ud paa at bortforklare eller omstøde — en Sætning som følgende beviser dette:

„Efter Landbrugsministeriets For-
mening tillægger Politivadokaten de frem-
dragne Forhold en Betydning, som de paa
ingen Maade har.“

En saadan Skrivelse benytter Ministeren til at rette følgende Henvendelse til Justitsministeriet:

„Ved at meddele foranstaaende skal man anmode Justitsministeriet om at foranledige, at foran anførte maa blive taget i Betragtning under de kommende Forhør.“ Og her er vi ved Sagens Kærne. Da Ministerens egen Person kommer i Fare, retter han Henvendelse til Justitsministeren om